

Fanatisme autonomista

written by Jaume Gras i Bartrolí | 26 de març de 2025

L'ideologisme ha estat un fenomen letal per a Catalunya. L'ideologisme que ha alimentat i escampat l'autonomisme és aquesta estructura mental tan preponderant a la trama regional, especialment el forjat als anys 60, que avantposa les idees a la realitat encara que apedregui. No importa. És per exemple la doctrina del catalanisme històric pasteuritzada durant les dècades dels cinquanta i els seixanta que la van encapsular i orientar, bàsicament, cap al clos sentimental per contenir pulsions massa radicals. Sentimental i amb reminiscències religioses, bastant allunyat de la determinació que requereix qualsevol acció política. Per aquest motiu, el simbolisme, les grandiloqüències retòriques, les ocurrències semàntiques i l'estovament més infantil ha fet forat i ha servit per contenir la catalanitat durant tants anys i per consolidar el nou règim autonòmic nascut de les esques del franquisme. L'autonomia neix de les esques del franquisme, no ho oblidem.

Per això, en aquest món tan fleuma forjat pels nostres patricis, alguns d'ells franquistes econòmics o endolcits, la mirada woke i relativista de la societat ha fet un forat tan bèstia. Hem estat un camp de proves i ens ho hem empassat tot en nom de la bona fe. Fins i tot ens hem empassat que això de la minorització que encara alguns la defensen per raons morals, ens farà més forts i poderosos.

És per aquest motiu que totes les energies mostrades durant el procés van desembocar en el frau del 1r d'octubre. Al darrere no hi havia res que es pogués convertir en política, en força. Res que pogués transformar la realitat més enllà de la propaganda orquestrada des de fa quaranta anys pels partits de la restauració borbònica. Guinyol. Pels mateixos que no tenen un altre objectiu que fer girar la roda per no avançar i esperar que arribi el dia 30. Al darrere no hi ha altra cosa

que el rendiment onerós del conglomerat societari que conforma aquest gran "Consell d'Administració" de partits autonòmics i els interessos dels qui els han sustentat perquè es retroalimenten i es necessiten.

Ara queda clar que la reinterpretació del sentiment de la catalanitat era el primer gran repte del postfranquisme per convertir-lo en una arma inofensiva. Després de quaranta anys d'ocupació armada era necessari que des de l'interior aquest despertar nacional, nascut a finals del XIX, convertís en un sentiment manyac les aspiracions de llibertat íntegra, lògiques d'un poble maltractat i subjugat. No hi ha ningú com els de casa per poder desenvolupar una tasca tan miserable de contenció a canvi de mantenir la posició.

Tota l'arquitectura ideològica de la Catalunya actual que ens ha deixat el franquisme, la que s'ha anat elaborant xup-xup des del diletantisme destructiu dels establerts –polític i cultural, tan acrítics com rentacares–, descansa sobre creences i interpretacions del món de la guerra civil. Interpretacions històriques de la realitat, correlacions de força, que ja no tenen res a veure en el context occidental del segle XXI i molt menys en la nostra societat.

La Segona Guerra Mundial ens hauria hagut de fer entendre que l'antifranquisme ja no ho justifica tot. La caiguda del mur junt amb la caiguda de les societats de l'home nou, la regeneració d'aquesta mirada hauria d'haver estat ja definitiva. Res. El món ha evolucionat amb una velocitat tan vertiginosa i ja és hora d'entendre que no tots els enemics del general Franco eren els nostres amics de forma automàtica. Ens ho demostra el comportament de totes aquestes forces tan maniquees amb la nació ocupada i en el foment del relativisme i de les seves dèries, en molts casos delirants, amb l'objectiu de perdre el temps i anar sucant.

El nostre món, tant ideologista com fanàtic, encara mira el retrovisor del maig del 37 quan la Tercera Internacional i els

fronts populars, els fronts democràtics i altres fórmules historicistes han esdevingut referències de plantilla sobretot per continuar vivint de l'erari públic, ara autonòmic.

El neocatalanisme espiritual, nostàlgic, dit ara independentisme pràctic per no parlar ni de la nació, ni de la catalanitat, és una de les versions d'aquest desordre que ens impedeix saber en quin món vivim els catalans.

El progressisme ha estat la interpretació tova de l'espanyolisme metropolità. Amb el regionalisme de contenció forma part d'aquesta Catalunya delirant i decadent que és incapaç de discernir i analitzar la seva inevitable descomposició perquè la preferència dels que deien que ens representaven és sobreviure i mantenir el sistema encara que sigui a partir d'encantaments obsolets.

És el mateix sistema que esperona a continuar mirant en el retrovisor dels anys 30. Per això, cada cop que topa amb els nous problemes –la percepció de nous problemes per fer servir la seva retòrica infantil– només són capaços d'anar repetint les lletanies recurrents. Com si en Durruti, Companys i tota la pesca encara passegessin pels carrers de Barcelona. Una Barcelona on en aquella època es parlava català perquè el 80% de la població ho era, i ara només un 25% és indígena, si és qui arriba. Qui ens ha fotut la cartera?

Sense estar connectat al món actual, sense interpretar la realitat del país d'ençà dels canvis demogràfics imposats els anys 60, sense treure's del damunt la rèmora dels discursos diletants dels establerts, no hi ha acció política transformadora, ni molt menys no hi haurà llibertat nacional. Cal enderrocar, com a mínim mentalment, aquest món ideologista de bons i *dolentots* de plantilla, absolutament superat pel pas del temps. És el primer pas si és que encara ens queda alè. Cal saber què és el que ens interessa perquè entenc que aquest és el primer curs de política aplicada i no ser tan fleumes i encantadors.